

Miquel Carreras vindicat com a «mite necessari per Sabadell»

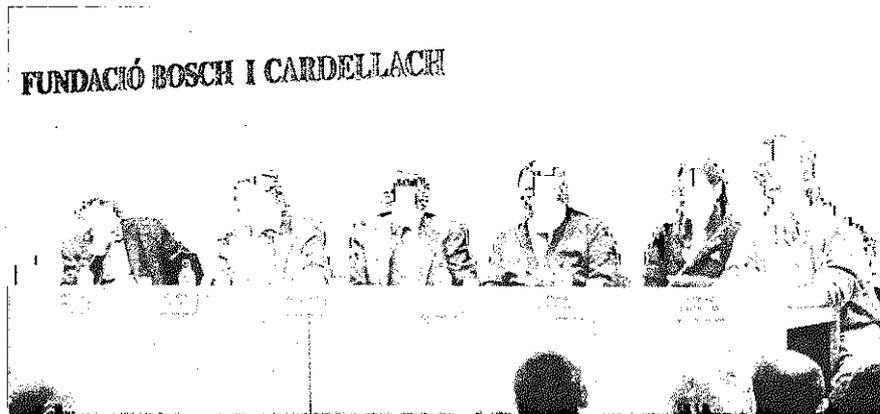
Viu col·loqui en la presentació de la biografia, obra d'Àngels Casanovas

JOSEP ACHE

Miquel Carreras, historiador i filòsof mort amb només 33 anys al front del Segre, al 1938, és un «mite necessari per Sabadell». Ho va dir l'escriptor Joaquim Sala Sanahuja a la presentació, dimecres al vespre, de la biografia *Miquel Carreras Costajussà, 1905-1938* (Publicacions de l'Abadia de Montserrat), obra de la historiadora sabadellenca Àngels Casanovas.

La figura del mite va travessar els diversos parlaments de l'acte, celebrat a la Fundació Bosch i Cardellach que, també en paraules de Joaquim Sala Sanahuja, «en circumstàncies normals s'hauria dit Miquel Carreras». Aquesta entitat, venia a dir, seria la projecció del llegat intel·lectual i cívic, sobretot, d'aquell sabadellenc.

I la biografia feta per Àngels Casanovas, tan extensa i exhaustiva en dades com mesurada en judicis de valor,

Presentació de la biografia 'Miquel Carreras Costajussà, 1905-1938', a la Bosch i Cardellach

vindria a refundar el mite sobre bases més completes que les degudes als deixebles de Miquel Carreras, dels quals Joaquim Sala Sanahuja en va concretar dos: l'historiador Andreu Castells i l'advocat Miquel Forrellad, antic director de Caixa Sabadell.

Des del públic, molt loquaç en el col·loqui final, es va plan-

tejar si Carreras no va ser ja un mite en vida. Des dels 23 anys va ser arxiver municipal i, al Sabadell convuls i socialment escindit de la II República, un savi admirat des dels cercles integristes antiliberals on s'havia format, a l'Acadèmia Catòlica, als republicans o fins i tot els anarquistes.

Les qualitats del mite es

van precisar en la intervenció de Jordi Sales, catedràtic de filosofia a la Universitat de Barcelona (UB) i rector de la Universitat Catalana d'Estiu. Els va concretar en una exemplaritat on coincidiria la vocació de servei a la ciutat i la honestat i rigor intel·lectuals. En exemplificar-ho, Àngels Casanovas va fer servir el

terme moral de «generositat». Jordi Sales i el seu deixeble sabadellenc Pompeu Casanovas van ponderar en especial l'última obra de Carreras, el recull d'aforismes *Conceptes i dites de Martí Rialp* que va publicar al 1938. Per Casanovas, participaria d'una «filosofia política basada en la ciutat», que Carreras hauria esbossat abans en les seves obres d'història local.

Exemplaritat cívica

Jordi Sales, més concret, va anar als judicis fets arran d'aquesta obra que el seu oncle, el novel·lista Joan Sales, va apuntar des de l'exili, en la dècada dels 1940, a l'assaig *Els Òrdes*, on Carreras es perfila com l'antítesi del cosmopolitisme i l'afectació d'Eugeni d'Ors, teòric del Noucentisme en aquell moment històric anterior.

Però va ser segurament l'arquitecte Pere Molera qui, des del públic, millor va expressar la transversalitat cívica de Miquel Carreras. A l'efecte, va citar l'historiador sabadellenc i professor a la UB Eduard Masjuan, que en diversos llibres i treballs testimonia afinitats dels anarquistes vers Miquel Carreras i, alhora, és molt crític amb la figura del sacerdot Lluís Carreras, el seu oncle i primer mentor ■